

SEZONA 1951-52

ŠTEVILKA 4

GLEDALIŠKI LIST

PREŠERNOVEGA GLEDALIŠČA V KRANJU

ALEXANDRE DUMAS SIN:

Dama s kamelijami

Alexandre Dumas sin:

DAMA S KAMELIJAMI

Drama v petih dejanjih. — Prevedla Djurdja Fleretova
Režiser: Balbina Battelino-Baranovičeva / Inscenator: inž. I. Pengov

OSEBE:

Armand Duval	Franek Trefalt
Georges Duval, Armandov oče	Ivan Fugina
Gaston Rieux	Jože Kovačič
Saint Gaudens	France Trefalt
Gustav	Janez Eržen
Grof de Giray	Marijan Cigoj
Zdravnik	Mirko Cegnar
Artur de Varville	Metod Mayr
Artur	Jože Pristov
Pooblaščenec	Lado Stiglic
Prvi služabnik	Pavle Pokorn
Drugi služabnik	Milan Vertovšek
Margerita Gautier	B. Battelino-Baranovičeva Klio Maverjeva
Nichette	Anka Cigojeva
Prudence	Nika Juvanova
Nanina	Irena Oblakova
Olimpija	Marija Černetova
Anais	Angelca Majcen-Hlebcetova
Gostje	

Godi se okrog leta 1848

Inspicent: Janez Eržen — Tehnično vodstvo: Lado Stiglic
Odrski mojster: Janez Kotlovšek — Razsvetljava: Mirko Cegnar
Sceno izdelala gledališka mizarna in slikarna. — Kostume izdelala
po osnutkih Mije Jarčeve modni atelje Jakofčič in gled. krojačnica

Vinjeta na naslovni strani je posneta po risbi Ivana Vavpotiča,
enega prvih slovenskih umetnikov — scenografov.

Prapodoba „Dame s kamelijami“

Oseba, ki mi je služila kot modél za junakinjo romana in drame „Dama s kamelijami“, se je pisala Alphonsine Plessis, iz česar si je skovala bolj blagozvočno in vzvišeno ime Marie Duplessis. Bila je velika, precej suha, črnih las, v lice rožnata in bela. Glavo je imela majhno, oči dolge, emajlaste kakor Japonka, pri tem pa živahne in nežne; ustne rdeče ko češnje, kar se da lepe zobe: človek bi dejal — figurica iz porcelana. Leta 1844, ko sem jo prvič videl, se je košatila v vsej svoji moči in lepoti. Umrla je — za pljučno boleznijo — leta 1847, stara 23 let.

Bila je ena zadnjih kurtizan in ena tistih redkih, ki niso bile brez srca. Najbrže je iz tega vzroka tako mlada umrla. Ni

Alphonsine Plessis (Marie Duplessis), prapodoba dame s kamelijami, v svoji loži v nekem pariškem gledališču. Slika je nastala leta 1844, to je približno ob času, ko se dogaja naša drama.

ji manjkalo ne duhovitosti, ne ravnodušja. Končala je revna v razkošnem stanovanju, pod kremplji svojih upnikov. Prirojena ji je bila dostojnost, oblačila se je okusno, njena hoja je bila graciozna, skoraj odlična. Včasih bi bil kdo mislil, da je dostojna ženska. (Dandanes bi se človek neprestano lahko motil v tem smislu.) Bila je kmečka hči. Théophile Gautier ji je posvetil nekaj vrstic posmrtnega govora, v katerih se je videlo, kako se blini v sinjino ta ljubezniva dušica, ki bi morala, kakor nekatere druge, zagrešiti nesmrten greh ljubezni. Sevé Marie Duplessis ni doživela vseh tistih zanosnih doživetij, ki sem jih naklonil Margeriti Gautier, temveč si jih je samo želela doživeti. Če Armandu ničesar žrtvovala ni, je bil Armand tisti, ki tega ni hotel. Na lastno hudo žalost je mogla igrati samo prvo in drugo dejanje drame. Vsak dan znova jo je začenjala, kakor Penelopa svoje tkanje: le s to razliko, da je podnevi razdirala, kar je ponoči začenjala. Nikdar, za življenje, je niso klicali „dama s kamelijami“. Vzdevek, ki sem ga dal Margeriti, je čista izmišljotina. Pač pa ji je pripadel naknadno, ko je roman že izšel, leto dni po njeni smrti. Če na montmartreskem pokopališču vprašate, kje je grob dame s kamelijami, vas bo čuvaj odvedel do majhnega štirikotnega nagrobnega spomenika, ki nosi pod besedami „Alphonsine Duplessis“ iz marmorja izklesan venec belih kamelij v steklenem obodu. Ta grob ima danes že svojo legendó. Umetnost je božanska: ustvarja ali pa prepričuje.

H. G.:

Zapisek o gledališki blagajni in o Traviati

„Fej, blagajniški repertorar!“ se mrdajo lepoumniki, kadar jim omeniš Damo s kamelijami ali kaj podobnega. „Gledališče ponižujejo na raven občinstva, namesto da bi ga dvigali!“ — in kar je še podobnih fraz. Ali je upravičen očitek, da je Dama s kamelijami na programu zgolj zavoljo gledališke blagajne, zgolj zato, da bi primamili čim več občinstva?

Prvi ugovor. Skrb za blagajno ni tako strašno zlo, ni nič sramotnega. Saj ne pomeni le koristolovskega hlastanja za denarjem, temveč pomeni v prvi vrsti skrb za to, da bi bilo čim več občinstva. Kaj naj bi gledališče brez občinstva — denimo celo, da bi imelo od koder koli dovolj denarnih sredstev, tako da mu ne bi bilo treba skrbeti za materialni obstoj. Vseeno. Tudi če je ma-

terialno zavarovano, če ima denarno krit hrbet, je brez stalnega občinstva — mrtvo. Saj živ gledališki organizem sestoji vselej iz dveh enakovrednih kolektivov: iz ansambla in iz publike. Igrati pred nezasedeno dvorano, je za slehernega igralca muka in pomeni zastoj v njegovi rasti in življenju. Treba je tedaj poiskati in uporabiti vsa sredstva, ki pritegujejo občinstvo, ustreči njegovim željam, pri tem pa sevé prav te želje usmeriti tako, da ne bomo „po želji občinstva“ uprizarjali neslanosti. Eno so neumnosti à la Vdova Rošlinka, drugo ljubeznive in vredne komedije kakor Lumpacivagabund. Dama s kamelijami spada v drugo kategorijo.

Drugi ugovor. V vsej zgodovini igralske umetnosti je bilo nešteto primerov, da so nastajale znatne gledališke umetnine ob

Zofija Borštnik-Zvonarjeva, velika slovenska tragedka,
kot Margerita Gautier (5. dejanje) v Sofiji leta 1905.

literarno malo pomembnih tekstih. Vsak dan imamo priliko opazovati ta pojav ob mnogih filmih, ki so po svoji zgodbi, po vsebini in besedilu kar prava pravcata plaža, a igralci kažejo v njih veliko mojstrstvo. (Spomnimo se na priliko samo na čudovito kreacijo Joan Crawfordove v tako plehkem filmu kot je bila Humoreska.) Sodobna dramatika je v mnogih delih literarno vredna, vendar se ne ozira na potrebe odra in igralcem ne nudi prilike za izživiljanje njihove umetnosti. Po drugi strani pa poznamo drame (in taka je tudi Dama s kamelijami), ki „literarno“ in „umetniško“ nemara niso toliko vredne, pa zato nudijo igralcem in gledališču sploh prav vse, kar jim je potrebno, da morejo razigrati vse svoje sposobnosti. Da sploh ne govorimo o tem, kako zelo koristno bo (v vzgojnem oziru) za naš ansambel, če se kdaj preizkusijo v „salonskem“ igranju, v blesteči in tekoči konverzaciji.

Tretji ugovor. Naj bi ne bilo slabših dram, kot je Dama s kamelijami! Gotovo, Alexandre Dumas mlajši (s tem pridevkom ga ločimo od njegovega istoimenskega očeta, pisatelja Treh mušketirjev, Grofa Monte-Christa in še cele gore avanturističnih romanov) ni literarni veljak, ni nesmrtnik francoskega slovstva. Njegova dela je čas pokopal. In vendar: Dama s kamelijami, njegov mladostni roman, s katerim si je priboril svetovno slavo, ta je še vedno ljubeznivo branje, in vredno se je ob njej pomuditi. Četudi ni tako grandiozna podoba časa in družbe kakor romani iz Balzacovega cikla „Človeška komedija“, čeprav ni v njem toliko psihološke bistrine kakor v Stendhalu — vendarle predstavlja zanimiv dokument o življenju „zlate mladine“ (jeunesse dorée) Louis-Philippovega „meščanskega kraljestva“, dobe, ko je revolucionarno meščanstvo že imelo zasedene vse pozicije, za katere se je prej borilo, in ko so sinovi bivših barikadnih borcev privzemali na svoj način oblike družabnega življenja strmoglavljene aristokracije. Meščanski saloni so bili v marsičem podobni nekdanjim aristokratskim salonom (saj je bilo v njih tudi še polno grofov, baronov in raznih „gospodov de...“) — a vendar se je tu rojevalo nekaj novega, drugačnega: družabnost meščanske epohe.

Razen tega je v Dami s kamelijami toliko pristranske čustvenosti in topline, da je že zavoljo nje mnogim bralcem draga.

Dumas je svoj roman sam dramatiziral. Pokazal je občudovanja vredno obvladanje odra, blesteč dialog in še nešteto manjših vrlin dramskega avtorja. Nič čudnega, da je postal eden poglavitnih učiteljev tvorca moderne drame, velikega Norvežana Henrika Ibsena.

V dramski obliki je postala Dama s kamelijami še bolj popularna kot v romanu. Ni ga bilo gledališča, ki je ne bi dajalo, ni je bilo igralke, ki si ne bi želela igrati to vlogo: cele generacije

igralk so doživljale svoje največje uspehe prav v njej. Tudi naša Zofija Borštnik — Zvonarjeva. — Po prvi svetovni vojni je sicer zatonila nekoliko v pozabo, a zdaj si zopet utira pot na evropske odre. Lani jo je na priložnost igrala ena najznamenitejših pariških igralk Edwige Feuillère (v gledališču Sarah Bernhardt). Marsikomu je tudi še v spominu film z „božansko“ Greto Garbo.

In končno še to: nedvomno najbolj popularna opera na svetu je Verdijeva Traviata, zložena na besedilo po Dumasovi drami. Violetta Valéry v operi je naša Margerita Gautier. Verdijeva genialno — preprosta, božansko-človeška glasba je napravila Dumasovo Damo resnično nesmrtno.

Alexandre Dumas ml.:

Napitnica

(Gastonova pesem iz 1. dejanja Dame s kamelijami)

Ustvaril naš Gospod nebesa
za vse krepostne je ljudi;
a grešna naša so telesa,
prav nič se gôr jim ne mudi.
Vsaj moja je natura taka,
da verjem v to le, kar držim:
vsa sreča me v kozarcu čaka,
ki vanj pogléd njen vroč lovim.

Nebeški oče je ustvaril
ljubezen, vino, vrisk in smeh.
Nihče se s tem še ni pokvaril,
ker to lepota je, ne greh.
Zato — naočnikar moralni,
skoz vinsko čašo glej na svet,
pa kmalu boš v zvestobi stalni
za vino in ljubezen vnet.

Prevedel Mirko Mahnič

Kot prihodnjo premiero pripravlja gledališče delo angleškega pisatelja J. B. Priestleya

OD RAJA PA DO DANES

Razgovor v treh dejanjih, ki se tiče raznih stvari, v glavnem pa ljubezni in zakona. — Režira Dino Radojevič. Premiera bo v prvi polovici januarja 1951.

Repertoarne primerjave

Zanimivo je za nas, primerjati repertoarje drugih ódrov po Sloveniji in Jugoslaviji z našim repertoarjem. Po našem razpisu je prevzelo Slovensko narodno gledališče v Mariboru v letošnji načrt Priestleyevo igro *Od raja* pa do danes in nas že zaprosilo, da mu poscdimo besedilo. Če upoštevamo tudi amaterske odre, lahko zapišemo, da je Sentjakobsko gledališče v Ljubljani posnelo po našem repertoarju *Damo s kamelijami*. Naključje je dodalo svoje, tako da bo tudi Mestno gledališče v Ljubljani, ki že mesece in mesece obljublja začetek svojega rednega dela, odprlo sezono z Jakobom Rudo. — Od raja pa do danes je tudi na repertoarju zagrebškega gledališča *Komedija*; isti oder pripravlja ravno zdaj znano ameriško komedijo *Dragica Ruth*, o kateri tudi mi razmišljamo, ali je ne bi naknadno uvrstili v letošnji program. Isto komedijo pripravlja tudi Hrvatsko narodno kazalište na Rijeki.

V vseh gledališčih — kakor pri nas v Prešernovem — je opazno teženje k uvajanju sodobnega repertoarja: skoraj v vseh razpisih srečujemo imena Anouilh, Sartre, Miller ipd. Čutiti pa je, da manjka vsem našim gledališkim vodstvom tesnejši stik z dogajanjem v inozemstvu, zato se tisti redki teksti, ki jih po naključju kdo dobi v roko, izposojajo iz gledališča v gledališče in se na mnogih odrnih uprizarjajo ista dela.

Presenetljivo pa je po drugi strani, da razen nas še nobeno gledališče ni dalo na repertoar Hudičevega generala (C. Zuckmayer), ki je vendar eno najzanimivejših del sodobne svetovne dramatike, saj obravnava snov, ki je vsem blizu in je vrhu tega izredno napeta in polna tople, globoko človeške poetične lepote. Na sploh opažamo, da si nemška povojna dramatika še ni utrla poti k nam — a tudi po svetu se še ni afirmirala, kakor lahko sklepamo iz pičlih informacij.

Značilno je za repertoarno politiko jugoslovanskih gledališč, da se še nikjer pri nas ne uprizarja sodobna poetična dramatika, ki jo goje zlasti Angleži (Christopher Fry, T. S. Elliot). Ta svojstveni žanr (Elliot je napisal celó sodobno salonsko konverzacijsko komedijo v verzih!) nam je docela tuj. Ko bo prodrl k nam, se bo našemu občinstvu odprl čisto nov svet.

Zapiski iz kranjske gledališke zgodovine

(Nadaljevanje)

Dočim je po prvi svetovni vojni v sezoni 1918-19 režiral vsa dela še Leopold Mikuš, so v poznejših sezonah režirali nadarjeni mladi igralci odra. Od njih je postalo par dobrih režiserjev in na njih je potem večinoma slonelo delo vse do okupacije. Za veselje do režije in poglobitev v njo pa imajo precej zaslug kranjski akademiki, ki so si z obiski predstav na znamenitih odrih na Dunaju in drugje v tujini pridobili širok upogled v umetnost režije (Franc Stirn, Ivo Štampihar, Dore Kern in dr.). Nemalo zaslug si je v tem pogledu pridobil tudi učitelj Vaclav Držaj. S svojo razgledanostjo in strokovnim znanjem je vzbudil pri mladih igralcih veselje do resne dramatike. Drame v njegovi režiji so vsled dobre priprave žele pri občinstvu, ki se je dotlej navduševalo le za lahke stvari, mnogo priznanja ne samo doma ampak tudi v Ljubljani, kjer je Čitalnica dne 19. 5. 1923 prvič gostovala na Šentjakobskem gledališkem odru. Večina del v sezonah 1921-22 (11 premier) in 1922-23 (9 premier) je bilo postavljeno na oder pod njegovo režijo. Vsled prestavitve v Ljubljano je bilo njegovo plodonosno delo prekinjeno, sadovi pa so ostali in bili vidni v vseh naslednjih sezonah. Kot režiserji so po vojni — bodisi po kvantiteti, nekateri pa zlasti po kvaliteti podanih del — poleg Držaja izstopali med drugimi zlasti: Franc Stirn, Ruda Hlebš, Nace Reš, Dore Kern, Stane Rozman, Mirko Rojina, Ivo Štampihar, Ivo Mihelič, prof. Ivan Kolar, Makso Reš, Ivan Slavec, Ado Klavora, Ivo Valenčič, France Stiglic in Črtomir Zorec. Izmed navedenih je ostal najbolj zvest odru Dore Kern, ki je po sezoni 1926-27 režiral domala v vseh sezonah do druge svetovne vojne.

Svojim zvestim sodelavcem pa se je Čitalnica za njihovo nesebično in požrtvovalno delo tudi primerno oddolžila. Dne 11. maja 1921 je proslavila 25-letnico udejstvovanja Hermine Valenčičeve kot igralke na odru Narodne čitalnice z jubilejno predstavo Rode Rode Dano Petrovičevo v režiji Franca Stirna. Hermina Valenčičeva je bila edina igralka, ki je ostala zvesta odru tudi po prvi vojni vse do svoje visoke starosti. Bila je zelo inteligentna igralka in so njeni izklesani liki, kakor tudi doživeto podane recitacije ob raznih slavnostnih prireditvah, starejšim Kranjčanom še vedno v živem spominu. Njena igralska darovitost pa je tudi s prekinitvijo njenega udejstvovanja živela na odru še naprej v njenih nadarjenih sinovih (inž. Boris, Ivo in Mitja). Za zasluge, ki sta si jih ne samo kot režiserja oz. igralca pridobila za oder, sta bila izvoljena častnim predsednikom Gledališkega odra Franc Stirn in Ruda Hlebš (prvi na občnem zboru dne 14. 7. 1925, drugi pa 21. 6. 1926). V sezoni

1932-33 je 1. decembra proslavila 15-letnico delovanja Metoda Ma-
ryra kot igralca in režiserja z Molnarjevo komedijo Nekdo v režiji
Hinka Rebolja, v isti sezoni pa dne 15. februarja 25-letnico
odrskega udejstvovanja Maksa Reša z uprizoritvijo Blumenthal -
Kadelburgove burke Čez leto dni v slavljencevi režiji.

Svoj repertoar je črpala Čitalnica ob ustanovitvi iz malošte-
vilnih domačih del in tujih prevodov. Domala vsa dela slovanskih
avtorjev je uprizorila, tako M. Vilharjevo veseloigro Župan v
sezoni 1864-65, Linhartovo veseloigro Županova Micka v sezoni
1865-66, I. Ogrinčevo V Ljubljano jo dajmo v sezoni 1870-71 in Kje
je meja v sezoni 1881-82 itd. Zanimivo pri tem je, da so v letih po
ustanovitvi pa vse do sezone 1902-03 uprizarjali le burke in veselo-
igre domačih in tujih avtorjev, po večini enodejanke. Prve slo-
venske zgodovinske igre, ki jo je spisal sedmošolec Franc Remec,
doma iz Rupe pri Kranju, Čitalnica ni uprizorila. Najbrže je bila
temu kriva mentaliteta kranjskega meščanstva, ki je posečalo pred-
stave, čas in tedanje razmere, vsekakor pa tudi preskromna oprema
in velikost odra. Med tedanjimi uprizoritvami pa tudi ne zasledimo
za tisti čas dobrih in dokaj duhovitih enodejank (Moja maksima,
Čigava bo?), ki jih je napisal kranjski glavar Alfonz Pirc, kate-
remu je Čitalnica ob njegovem nastopu službe v Kranju sredi sep-
tembra 1902 priredila podoknico. Vzrok leži najbrže v osti, s katero
avtor biča starokopitne malomeščanske razmere, ki bi jih rahlo-
čutni meščani po vsej pravici lahko obrnili nase in seveda težko
prenesli. Edinim obiskovalcem pa se ne smeš zameriti, če nočes
imeti prazne dvorane in v tedanji dobi še kaj hujšega (v mislih
imam ubogega diletanta — uradnika). Uprizorili pa so par eno-
dejank, ki jih je napisal igralec in režiser, domačin Ciril Pirc.

V sezoni 1902-03 naletimo prvič na dve narodni igri — Deseti
brat in Revček Andrejček. Od tedaj pa do prve vojne so bile na
repertoarju poleg burk in veseloiger tudi narodne igre (Rokovnjači,
Legionarji, Na Osojah, Brat Martin itd.) ter žaloigre oz. drame
(Otok in Struga, Ksaverja Meška Mati, Mlinar in njegova hči, Si-
mona, V nižavi in dr.). Čuda ni, da med uprizorjenimi deli v tej
dobi ni niti enega Cankarjevega dela, saj si je z veliko težavo utrlo
pot celo na našem osrednjem gledališču v Ljubljani. Bolj pa čudi
človeka, da ni med njimi niti ene igre F. S. Finžgarja, ki niso
samo enakovredne, pač pa v vseh pogledih nadkriljujejo marsika-
tero tuje delo. Tako nesmrtnemu Cankarju, kakor tudi Finžgarju
se je po prvi svetovni vojni oddolžil Gledališki oder Narodne či-
talnice, saj je uprizoril večino njunih del. Tudi točke 2 pravil se je
odbor v glavnem držal. Poleg slovenskih je uprizoril tudi precej
srbohrvatskih del. Pogrešamo pa na repertoarju dela mlajših slo-
venskih pisateljev (Leskovec, Žigon, Klinar, Jalen, Čufar itd.).

Uprizorila pa je Čitalnica v sezoni 1932-33 v režiji Ivana Fugine, in to kot prvi diletantski oder in neposredno po krstni predstavi v ljubljanski drami, Bratka Krefta Celjske grofe. Pri premieri je bil navzoč tudi avtor. Delo je bilo toplo sprejeto od gledalcev in je bil avtor z igralci vred deležen vsega priznanja. Poleg ostalih del iz svetovne literature so bila uprizorjena tudi slovanska, predvsem dela ruskih in čeških pisateljev.

Premalo pa je posvečal Gledališki oder pozornost uprizorjanju klasičnih del. Razumljivo je to za prehodno dobo po prvi svetovni vojni, saj so klasične predstave nekaj let ne samo pri nas ampak tudi drugod v Evropi kot zaklete propadale in je zanimanje občinstva zanje skoraj popolnoma popustilo. Pojavili so se glasovi o krizi klasikov, katera pa v klasičnih ni bila in je tudi nikoli ne bo. Bila pa je kriza v tedanjih gledaliških nazorih in pojmovanjih, v tedanjih uprizoritvah klasičnih predstav in kvečjemu še v duhovni in duševni praznoti tedanjega materialistično korumpiranega sveta. Povsem razumljivo je, da se tudi po tej prehodni dobi čitalniški ansambel iz tehničnih in denarnih razlogov, predvsem pa vsled pomanjkanja sposobnih in za klasične vloge doraslih igralcev in igralk ni lotil Shakespeareovih del. Lahko pa bi uprizoril kako delo Moliéra, Schillerja, Götheja, Gogolja, Tolstoja in drugih, če bi se zavedal, da je klasični repertorar osnova in ogrodje vsakega resnega repertoarja, da nudi najvišje možnosti za režijo in igralca ter je obenem najboljša šola za igralski naraščaj.

Na novem odru v Narodnem domu so bile dane vse možnosti za uprizoritev večjih in v inscenaciji zahtevnejših del. Prva taka uprizoritev je bila že v otvoritveni sezoni 1925-26 in sicer Jiraskova Laterna v režiji Ivana Fugine. Njej je sledilo še več drugih (Cankarjevi Hlapci v režiji prof. Ivana Kolarja, Molnarjev Liliom v režiji prof. Osipa Šesta, Hofmannsthalov Slehernik v režiji pok. dramskega umetnika Ivana Levarja, ki je bil v sezoni 1934-35 ob veliki udeležbi občinstva iz vseh krajev in prodornim uspehom parkrat odigran v parku pred pročeljem Narodnega doma, Ochornovi Bratje sv. Bernarda v režiji Ignaca Reša ter istega pisatelja Opat pri sv. Bernardu v režiji Adolfa Klavore itd.). Celo z opereto in opero je postregel domači ansambel svojim obiskovalcem. V sezonah 1928-29 in 1929-30 je uprizoril v režiji Doreta Kerna Meilhac-Hervéjevo opereto Mamzelle Nitousche (dirigiral dr. Stanko Sajovic), v sezoni 1930-31 pod isto režijo Thielejevo komično opero v 1 dejanju Rinaldo Rinaldini in Brandlovo opereto Zbujeni lev (dirigiral Ivan Toporiš), s katerima so tudi gostovali v Železničarskem domu v Ljubljani. V sezoni 1935-36 oz. 1936-37 so uprizorili Rachovi opereti Mirta in Pesem ljubezni, Kalmanovo Čar-daško knjeginjo in Suppejevo Punčko (režiral in dirigiral Racha).

(Nadaljevanje sledi.)

Iz gledališke pisarne

Gledališke odre obveščamo, da izposoja dramska knjižnica Prešernovega gledališča v Kranju vsa dramska dela po en izvod v prepis za dobo enega meseca. Kavcija za vsak izvod znaša din 500, izposojnina din 100. Knjižnica posluje vsak dan — razen nedelje — od 9. do 12. ure.

* * *

Gledališka pisarna posluje vsak delavnik od 9. do 14. ure. Telefon št. 355 in št. 450.

* * *

Predprodaja vstopnic pri gledališki blagajni:

- a) na dan pred predstavo od 13. do 15. in od 18. do 20. ure;
- b) na dan predstave od 13. do 15. ure in dve uri pred predstavo;
- c) za nedeljske predstave je predprodaja od 11. do 12. ure ter eno uro pred predstavo.

Vstopnice lahko rezervirate tudi telefonično vsak dan od 9. do 14. ure. (Telefon št. 355.)

Rezervirane vstopnice dvignite najkasneje na dan predstave do 12. ure.

* * *

Naše obiskovalce vljudno prosimo, naj ne hodijo v dvorano v površnikih, z dežniki i. dr., ampak naj vse to odlože v garderobi! Obenem jih prosimo, da prihajajo k predstavam točno!